

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/71/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5810206211
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Beniačová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5810206211.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a členov senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a JUDr. Jozefa Turzu, v spore žalobcov: 1/ M. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. V. č. XXX/XX, R., 2/ M. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. V. č. XXX/XX, A., 3/ B. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. V. č. XXX/XX, R. (žalobcovia 1/ až 3/ ako právni nástupcovia pôvodnej žalobkyne G. D., rod. R., nar. XX. XX. XXXX, naposledy bytom U. V. XXX/XX, R., zomrelej dňa XX.XX.XXXX), žalobcovia 1/ 3/ právne zastúpení: Mgr. Igor Palider, advokát so sídlom L. B. č. XXX/XX, Q., proti žalovanému: Kooperatíva pojišťovna, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Templová č. 747, Praha, IČO: 47 166 617, právne zastúpený: JUDr. Baltazár Mucska, advokát, so sídlom H. XX, R., o zaplatenie 14.836,74 eur s príslušenstvom, na odvolanie pôvodnej žalobkyne G. D. proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 7C/170/2010-445 z 18. apríla 2016, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku II.

- v časti o zamietnutí žaloby o zaplatenie 418,77 eur titulom amortizácie mení tak, že do dedičstva po poručiťke G. D., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom R., U. V. XXX/XX, zomr. XX.XX.XXXX, patrí pohľadávka poručiťky voči žalovanému vo výške 418,77 eur titulom amortizácie.

- v časti o zaplatenie sumy 980,15 eur titulom amortizácie rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Vo zvyšnej časti zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Žalovaný má voči žalobcom 1/ až 3/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 11,14 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým vydaným v súdnej veci) okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 5.694,74 eur s úrokom z omeškania 8,25 % ročne od 04.06.2011 do zaplatenia (výrok I.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a rozhodnutie o trovách konania ponechal na rozhodnutie osobitným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (výrok III.).

2. Pôvodná žalobkyňa sa podanou žalobou (doručenou Okresnému súdu Námestovo 21.12.2020) domáhala nárokov na náhradu škody, ktorá jej bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla voči vodičovi motorového vozidla, ktorým jej bola spôsobená škoda H. G. (pôvodne žalovaný 1/) a voči KOOOPERATIVE pojišťovni, a.s., Vienna Insurance Group (pôvodne žalovaný 2/) ako poisťovateľovi, voči ktorému mal vodič motorového vozidla ako poistený z poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla právo, aby za neho nahradil škodu.

3. O časti uplatnených nárokov pôvodnej žalobkyne rozhodol okresný súd v poradí prvým rozsudkom č. k. 7C/170/2010-386 z 20. mája 2015 tak, že žalobu voči žalovanému 1/ (vodičovi H. G.) zamietol, KOOOPERATIVE pojišťovne, a.s., Vienna Insurance Group ako žalovanému 2/ uložil povinnosť zaplatiť

žalobkyni sumu 860,33 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 826,02 eur od 04.06.2011 do zaplattenia a vo zvyšnej časti žalobu zamietol (išlo o nárok na náhradu amortizácie za použitie motorového vozidla žalobkyňou na cesty na lekárske vyšetrenia a rehabilitácie a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy). Týmto rozsudkom rozhodnutie o trovách konania ponechal na čas po právoplatnom rozhodnutí vo veci samej. Na základe odvolania pôvodnej žalobkyne, Krajský súd v Žiline rozsudkom č. k. 5Co/469/2015-417 z 26.01.2016 výrok, ktorým bola žaloba voči žalovanému 1/ zamietnutá potvrdil a výrok, ktorým bola vo zvyšnej časti žaloba voči žalovanému 2/ zamietnutá zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Výrok, ktorým okresný súd v časti žalobe vyhovel ostal nedotknutý.

4. Okresný súd po vrátení veci odvolacím súdom v ďalšom konaní rozhodoval o nároku pôvodnej žalobkyne „iba“ vo vzťahu k spoločnosti KOOOPERATIVA pojišťovna, a.s. Vienna Insurance Group ako jedinému žalovanému a vo veci vydal rozsudok, ktorý je predmetom prieskumu tohto odvolacieho konania. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobkyni priznal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- eur, vychádzajúc z právneho názoru odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení. Podľa tohto názoru nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je krytý povinným zmluvným poistením a žalovaný je v zmysle osobitného zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov povinný tento uhradiť. Na základe vykonaného dokazovania okresný súd ustálil, že operácie a rehabilitácie, ktorým sa žalobkyňa musela podrobiť z dôvodu poškodenia zdravia pri dopravnej nehode spôsobenej pôvodným žalovaným 1/, došlo k zníženiu kvality jej osobného života, ktorá odôvodňovala priznanie nemajetkovej ujmy v žiadanej výške 5.000,- eur. Z tejto náhrady si žalobkyňa uplatňovala úroky z omeškania, ktoré jej okresný súd priznal od 04.06.2011, t. j. od dňa nasledujúceho po doručení žaloby, vo zvyšnej časti žalobu zamietol, pretože žalobkyňa nepreukázala, že by žalovaného vyzvala na zaplattenie tohto nároku skôr, než dorúčením žaloby. Vychádzajúc z právnych záverov krajského súdu v zrušujúcom uznesení, okresný súd priznal žalobkyni aj nárok na náhradu za opotrebenie motorového vozidla, ktoré použila na cestách na ošetrenia, vyšetrenia a rehabilitácie (tzv. amortizáciu), a to za prejazdených 3.844 km v celkovej výške 633,11 eur. Tento nárok si pôvodná žalobkyňa uplatňovala vo výške 0,183 eur za 1 km jazdy podľa zák. č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov. Žalovaný zaujal názor, že je možné akceptovať amortizáciu vo výške 0,02 eur za 1 km jazdy, ktorú v takejto výške počíta aj v prípade náhrady za použitie náhradného vozidla, keď vozidlo poškodeného je v oprave. Okresný súd výšku nároku určil podľa svojej úvahy v zmysle § 136 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej „OSP“). Konštatoval, že výsledkom jeho úvahy by mala byť výška náhrady v rozmedzí predstáv účastníkov, pričom napriek tomu, že analogicky nemožno použiť zákon o cestovných náhradách, výška náhrady určená za použitie motorového vozidla pri pracovných cestách môže slúžiť ako pomôcka pri určení výšky tejto náhrady voľnou úvahou súdu. Hoci u pôvodnej žalobkyne nešlo o pracovnú cestu, k opotrebeniu vozidla došlo obdobne akoby o pracovnú cestu šlo. Výška náhrady podľa vykonávacieho predpisu k zákonu o cestovných náhradách vychádza z odborných technických údajov týkajúcich sa opotrebenia motorových vozidiel, a preto nie je dôvod, aby sa od nej podstatne odchýlil ani v súdnej veci, preto určil výšku tejto náhrady o 10 % nižšiu než je podľa zákona o cestovných náhradách. Vzhľadom na to, že odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí vyslovil názor, že žalobkyni bolo potrebné priznať aj náhradu za cestu jej najbližších príbuzných - manžel a syna do nemocnice počas jej hospitalizácie po úraze vo výške 61,63 eur, túto náhradu jej priznal, keďže z vyjadrenia ošetrojúceho lekára vyplynulo, že návštevy príbuzných prispeli k zlepšeniu jej psychickej pohody a skráteniu doby liečenia. Rozhodnutie o trovách konania v zmysle § 151 ods. 3 OSP si vyhradil na rozhodnutie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

5. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podala odvolanie z 24.05.2016 pôvodná žalobkyňa, a to do výroku II., ktorým bol vo zvyšnej časti jej návrh zamietnutý. Ako odvolacie dôvody uviedla, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ďalej upresnila, že odvolanie smeruje voči tej časti uplatnených čiastkových nárokov, ktoré sa týkajú náhrady za opotrebenie motorového vozidla (amortizáciu) za vykonané jazdy vozidla pri cestách na nevyhnutné ošetrenia a rehabilitačné cvičenia. Uviedla, že počas súdneho konania od roku 2010 dochádzalo nepretržite k navyšovaniu počtu najjazdených kilometrov jej motorovým vozidlom, a preto si počas konania dodatočne uplatňovala ďalšie sumy titulom náhrady za opotrebenie motorového vozidla. V návrhu na pripustenie zmeny žalobného návrhu zo dňa 27.08.2012 si uplatňovala náhradu za amortizáciu motorového vozidla za celkom 10.336 km vo výške 1.891,49 eur (0,183 eur/km). Táto položka spolu s nákladmi za pohonné hmoty (507,26

eur) bola v tomto návrhu vyjadrená v súhrnnej sume 2.398,75 eur. Následne podaním z 27.08.2013 si uplatnila nárok na ďalšiu amortizáciu motorového vozidla za najjazdených 768 km v sume 140,54 eur. Celkovo si tak na základe zmien žaloby uplatnila amortizáciu za najjazdených 11.104 km (10.336 km + 768 km). Okresný súd napadnutým rozsudkom jej priznal náhradu za amortizáciu len za 3.844 km vo výške 633,11 eur. V odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol, z akého dôvodu jej nepriznal amortizáciu za ňou uplatnených celých 11.104 km, z ktorého dôvodu označila rozhodnutie okresného súdu za nepreskúmateľné. Za 11.104 km jej vznikol nárok podľa zákona o cestovných náhradách na amortizáciu vo výške 2.032,- eur a podľa úvahy okresného súdu o znížení o 10 % v sume 1.828,80 eur. Žalobkyňa ďalej namietala, že okresný súd nepostupoval správne pri určení výšky náhrady za 1 km jazdy, pretože mal plnom rozsahu vychádzať zo sumy 0,183 eur, ktorú určuje zákon o cestovných náhradách, nakoľko táto suma odráža stratu vlastnosti vozidla a obvyklé zníženie ceny pri najjazdení určitého počtu kilometrov aj v prípade záujmu o jeho predaj. Na základe týchto dôvodov žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutej časti výroku II. zrušil a vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo zmenil a priznal jej amortizáciu za opotrebenie motorového vozidla za najjazdených 11.104 km. Zároveň žiadala, aby jej bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania.

6. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne, ktoré mu bolo doručené, písomne do času rozhodnutia odvolacieho súdu nevyjadril.

7. Krajský súd o odvolaní žalobkyne rozhodol rozsudkom č. k. 5Co/322/2016-461 z 28. februára 2017 tak, že rozsudok okresného súdu v časti výroku II., v ktorej súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol, potvrdil. V ostatných častiach ponechal rozsudok okresného súdu nedotknutý. Žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Konštatoval, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, prislúchajúceho spisového materiálu, vyhodnotením toho, čo uviedli v rámci odvolacieho konania strany konania, dospel k záveru, že napadnutý rozsudok okresného súdu je vecne správny, v celom rozsahu sa stotožnil s jeho odôvodnením, na ktoré v súlade s ust. § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“) poukázal.

8. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa dovolanie, na základe ktorého Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 2Cdo/5/2019 z 28. februára 2020 (č.l. 516 - 519 spisu) rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd dospel k záveru, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorá zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Vytýkal odvolaciemu súdu, že bez bližšieho odôvodnenia sa stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie, ktorý nepriznal žalobkyni nárok na uplatnenú amortizáciu za najjazdených 11.104 km vlastným motorovým vozidlom a nezaoberal sa ani otázkou zníženia náhrady za amortizáciu vozidla o 10 %.

9. Súdená vec sa tak vrátila do štádia odvolacieho konania a senát 8Co odvolacieho súdu opätovne rozhodoval o odvolaní pôvodnej žalobkyne voči rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 7C/170/2010-445 z 18. apríla 2015. Po vrátení veci odvolaciemu súdu bola táto v zmysle Dodatku č. 5 k Rozvrhu práce Krajského súdu v Žiline na rok 2021, dňa 06.04.2021 pridelená na prejednanie a rozhodnutie do senátu 8Co v zložení Mgr. Zuzana Hartelová, Mgr. Katarína Beniačová (sudca - spravodajca) a JUDr. Táňa Rapčanová. V súvislosti so zmenou Rozvrhu práce Krajského súdu v Žiline na rok 2023 Dodatkom č. 4 s účinnosťou od 01.06.2023 došlo k zmene v zložení senátu 8Co s tým, že na miesto JUDr. Táni Rapčanovej bol ako člen senátu zaradený JUDr. Jozef Turza.

10. Odvolanie pôvodnej žalobkyne bolo podané pred 01. júlom 2016, dňa 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (CSP), ktorý nahradil a zrušil do 30.06.2016 účinný zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (OSP). Odvolací súd pristupujúci k rozhodovaniu o odvolaní pôvodnej žalobkyne po 01. júli 2016 postupoval na základe prechodného ust. § 470 ods. 1 CSP (podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa CSP, avšak splnenie podmienok jeho podania bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania odvolania, teda podľa príslušných ustanovení OSP. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov CSP o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenie legitímnych očakávaní strán odvolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (čl. 2 ods. 1, 2 CSP), ako aj potreba ústavne konformného a eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (čl. 3 ods. 1 CSP).

11. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 4 OSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 201 OSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťal (§ 201 a § 202 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom (§ 390 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 CSP), po zopakovaní a doplnení dokazovania na nariadenom odvolacom pojednávaní (§ 385 ods. 1 CSP) dospel k záveru, že odvolanie pôvodnej žalobkyne je čiastočne dôvodné, preto v časti rozsudok okresného súdu v zmysle § 388 CSP zmenil, v časti rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

12. Po oboznámení sa s obsahom podaného odvolania, odvolací súd (senát 8Co) dospel k záveru, že z obsahu odvolania nie je zrejmé, ako pôvodná žalobkyňa žiada, aby odvolací súd rozhodol. V podanom odvolaní žalobkyňa žiadala amortizácia za 11.104 km, s tým, že uviedla, že za tieto najazdené kilometre jej vznikol nárok vo výške 2.032,- eur a podľa úvahy súdu so znížením o 10 % vo výške 1.828,80 eur. Keďže odvolaciemu súdu z takto vymedzeného nároku nebolo zrejmé, ktorú sumu považuje žalobkyňa za správnu, výzvou zo 17.01.2022 doručenou jej právnomu zástupcovi G.. B. D. 30.01.2022 (č.l. 534 spisu) vyzval žalobkyňu na upresnenie podaného odvolania. Právny zástupca pôvodnej žalobkyne na výzvu reagoval podaním z 26.01.2022 (č.l.540), ktorým odvolaciemu súdu oznámil úmrtie pôvodnej žalobkyne G. D. a navrhol, aby súd do konania pripustil vstup jej právnych nástupcov - žalobcov 1/ - 3/. K výzve odvolacieho súdu uviedol, že žalobkyňa žiadala, aby jej bol voči žalovanému priznaný nárok na zaplatenie sumy 1.447,95 eur s 8,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1.227,87 eur od 30.08.2012 do zaplatenia, zo sumy 220,08 eur od 30.08.2013 do zaplatenia. Suma 1.447,95 eur pozostáva z náhrady za spotrebované pohonné hmoty vo výške 49,03 eur a za amortizáciu vo výške 1.398,92 eur.

13. Na základe oznámenia o úmrtí pôvodnej žalobkyne, odvolací súd uznesením č. k. 5Co/71/2020-580 zo 06. októbra 2022 podľa § 63 ods. 1 až 3 v spojení § 378 ods. 1 CSP rozhodol o pokračovaní v konaní s dedičmi pôvodnej žalobkyne, a to v záhlaví tohto rozhodnutia označenými žalobcami 1/ až 3/.

14. Odvolací súd vo veci nariadil odvolacie pojednávanie na termín 17.08.2023 o 09.00 hod., na ktorý predvolal právneho zástupcu žalobcov 1/ až 3/ G.. B. D. a žalovaného. Od predvolania žalobcov 1/ až 3/ odvolací súd upustil v zmysle § 178 ods. 1 CSP. Na termín pojednávania sa neustanovil žalovaný, ktorému bolo oznámenie o termíne pojednávania doručené 04.07.2023 (č.l. 588 rub). Svoju neúčast' na tomto pojednávaní neospravedlnil a nežiadal odročenie pojednávania. V tejto súvislosti je nutné uviesť, že na pojednávanie sa ustanovil G. ako poverený advokátsky koncipient C. advokáta, so sídlom H., R., ktorý odvolaciemu súdu predložil plnomocenstvo pre tohto advokáta udelené obchodnou spoločnosťou KOOPERATIVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova ul. 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441. Odvolací súd tak konštatoval, že plnomocenstvo predložené advokátskym koncipientom nie je plnomocenstvom, ktoré by bolo udelené žalovaným, ale išlo od žalovaného odlišný subjekt. Potom nemohol odvolací súd akceptovať advokátskeho koncipienta ako splnomocneného zástupcu žalovaného, mohol len konštatovať, že žalovaný sa pojednávania nezúčastnil. Pokiaľ advokátsky koncipient argumentoval tým, že nedostatok splnomocnenia je odstrániteľný nedostatok procesnej podmienky konania a tento možno konvalidovať dodatočným doložením riadneho plnomocnenstva, odvolací súd správnosť tohto názoru nerozporuje. Avšak v čase pojednávania odvolacieho súdu žalovaný vystupoval v konaní samostatne bez kvalifikovaného procesného zástupcu, ktorého vyjadrenia nebolo možné považovať v tomto štádiu konania bez predloženého riadneho plnomocnenstva, za vyjadrenia v mene žalovaného. Odvolací súd tak dospel k záveru, že prítomnosť osoby na pojednávaní, ktorá o sebe tvrdí, že je zástupcom žalovaného bez toho, aby túto skutočnosť súdu preukázala, nebola dôvodom na odročenie pojednávania v zmysle § 183 ods. 1 veta prvá CSP. Len na doplnenie odvolací súd poznamenáva, že zo strany žalovaného bola dodatočne po ukončení pojednávania, odvolaciemu súdu doručená plná moc zo dňa 23.08.2023 udelená žalovaným C. až týmto doručením sa stala voči súdu účinná (§ 124 ods. 2 CSP).

15. Právny zástupca žalobcov na pojednávaní pred odvolacím súdom zotrval na podanom odvolaní a v ňom vznesených námietkach. Odvolací súd sa v rámci doplnenia dokazovania oboznámil s úmrtným listom pôvodnej žalobkyne G. D. a s uznesením Okresného súdu Námestovo z 20.09.2022 sp. zn. 5D/593/2021, z ktorého zistil, že pohľadávka, ktorá je predmetom súdnej veci nebola prejednaná v rámci dedičského konania po pôvodnej žalobkyne. Právny zástupca žalobcov vzniesol návrh, ktorý označil ako zmenu žaloby a žiadal, aby bolo určené, že do dedičstva po poručiiteľke G. D., nar.

XX.XX.XXXX, naposledy bytom R., U. V. XXX/XX, zomrelej XX.XX.XXXX, patrí pohľadávka vo výške 1.447,95 eur spolu s ročným úrokom z omeškania 8,25 % zo sumy 1.227,87 eur od 30.08.2012 do zaplatenia a zo sumy 220,08 eur od 30.08.2013 do zaplatenia. Uvedený prednes odvolací súd posudzoval z hľadiska jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že sa nejedná o zmenu žaloby, ale úpravu žalobného petitu, vzhľadom na vzniknutú procesnú situáciu, úmrtie pôvodnej žalobkyne, ktorou nedošlo k zmene žalobou uplatneného nároku.

16. Podľa § 140 CSP zmenou žaloby je návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo alebo sa uplatňuje iné právo. Podľa ods. 2 zmenou žaloby je i podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe. Podľa ods. 3 za zmenu žaloby sa nepovažuje úkon žalobcu, ktorý mení uplatnený nárok, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Predmetným podaním sa právo uplatnené v pôvodnej žalobe nerozširovalo ani sa neuplatňovalo iné právo a nedošlo ním ani k podstatnej zmene alebo doplneniu rozhodujúcich skutočností, ktoré boli tvrdené v pôvodnej žalobe. Išlo o zmenu vo formulácii výroku, ktorú by súd mohol urobiť aj sám.

17. Následne sa odvolací súd zaoberal posúdením dôvodnosti odvolacích námietok. Za tým účelom sa oboznámil s obsahom spisu a zistil, že návrhom na pripustenie zmeny žalobného návrhu z 27.08.2012 (č.l. 187) doručeným okresnému súdu 30.08.2012, sa pôvodná žalobkyňa domáhala (okrem iných) nároku na náhradu škody za použitie osobného motorového vozidla na uskutočňovanie presunov v súvislosti s jej hospitalizáciou a rehabilitačnou liečbou v rozsahu 10.336 km, titulom amortizácie použitého motorového vozidla vo výške 1.891,49 eur. Túto výšku určila podľa zákona č. 183/2002 Z. z. o cestovných náhradách v znení opatrenia MPSVR SR č. 632/2008 Z. z. o sumách základnej náhrady za používanie cestných motorových vozidiel pri pracovných cestách s účinnosťou od 01.01.2009, za každý 1 km jazdy sumou 0,183 eur. Z tejto sumy si zároveň uplatňovala úroky z omeškania od 30.08.2012 do zaplatenia. O tejto zmene žaloby rozhodol okresný súd uznesením zo dňa 07.09.2012, právoplatným 12.09.2012 (č.l. 205 spisu).

18. Ďalším podaním zo dňa 27.08.2013 (č.l. 243 spisu) pôvodná žalobkyňa rozšírila svoj nárok na náhradu za amortizáciu používaného osobného motorového vozidla o ďalších 768 km vo výške 140,54 eur. O tejto zmene žaloby rozhodol okresný súd uznesením z 27.09.2013 (č.l. 268 spisu), ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 23.10.2013. Predmetom konania sa tak (okrem iných nárokov) stal nárok na náhradu za opotrebenie osobného motorového vozidla za 11.104 km jazdy (10.336 + 768) v celkovej výške 2.032,03 eur, po zaokrúhlení 2.032,- eur (1.891,49 + 140,54 eur). Odvolací súd mal ďalej preukázané, že v nadväznosti na tieto dispozitívne úkony pôvodnej žalobkyne reagoval v konaní pred okresným súdom žalovaný v rámci procesnej obrany námietkou premlčania. Námietku premlčania v konaní vzniesol pôvodný žalovaný 1/ H. na pojednávaní pred okresným súdom 04.03.2013 (č.l. 214 - 216 spisu) prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Tento uviedol, že vzhľadom k tomu, že prvýkrát bola náhrada škody spočívajúca v spotrebe pohonných hmôt a opotrebovaní vozidla na cestách na rehabilitáciu a lekárske ošetrenia a vyšetrenia uplatnená dostatočne určitým spôsobom až v zmene žaloby zo dňa 30.08.2012 (ide o dátum, kedy podanie pôvodnej žalobkyne z 28.08.2012 bolo doručené okresnému súdu - pozn. odvolacieho súdu) z toho dôvodu namietal premlčanie týchto nárokov za jazdy od 06.01.2009 do 29.08.2010. K takto vznesenej námietke premlčania pôvodného žalovaného 1/, žalovaný (v tom čase v pozícii žalovaného 2/) pristúpil v písomnom podaní zo dňa 19.03.2013 (č.l. 222 spisu), v ktorom závere uviedol, že nároky podľa žaloby zmenenej zo dňa 27.08.2012, doručenej na súd 30.08.2012 neuznáva a taktiež sa pripája k námietke premlčania vznesenej právnym zástupcom žalovaného v rade 1/ na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 04.03.2013.

19. Odvolací súd na odvolacom pojednávaní oboznámil uvedený prednes žalovaného, na ktorý reagoval právny zástupca žalobcov. Ten odkázal na svoje vyjadrenie k vznesenej námietke premlčania už v rámci konania pred súdom prvej inštancie. Zároveň rovnako ako v konaní pred súdom prvej inštancie uviedol, že pôvodná žalobkyňa si tieto nároky priebežne uplatňovala priamo voči žalovanému, keďže tento ich neuhradil, bola nútená si ich uplatniť súdnou cestou, z ktorého dôvodu nepovažoval vznesenú námietku premlčania za opodstatnenú.

20. Na základe vyššie uvedených zistení, odvolací súd dospel k záveru, že odvolacia námietka pôvodnej žalobkyne o neuvedení dôvodov, na základe ktorých jej okresný súd priznal nárok za amortizáciu

vozidla „iba“ za 3.844 km, je dôvodná. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku skutočne nie sú zrejmé úvahy okresného súdu, na základe ktorých dospel k záveru o nedôvodnosti zvyšnej časti nároku žalobkyne na náhradu škody titulom amortizácie, keď z obsahu spisu je zrejmé, že predmetom konania bol nárok na amortizáciu vozidla za najazdených 11.104 km. V tejto časti je rozhodnutie okresného súdu nepreskúmateľné, nie sú z neho zrejmé dôvody, pre ktoré okresný súd v tejto časti uplatnenému nároku nevyhovel. Odvolací súd na základe tejto skutočnosti preto vo veci nariadil pojednávanie a vec prejednal. V konaní pred okresným súdom nebol medzi stranami sporný rozsah vykonaných jazd tak, ako ich pôvodná žalobkyňa špecifikovala vo svojich podaniach, ktorými si tento nárok uplatňovala. V rámci odvolacieho konania, po doručení odvolania žalobkyne žalovanému, sa žalovaný k uvedeným skutočnostiam nevyjadroval a správnosť uplatneného nároku, pokiaľ ide o počet najazdených kilometrov, nerozporoval. Odvolací súd potom vychádzal zo záveru, že pôvodnou žalobkyňou tvrdený počet najazdených kilometrov 11.104 km nie je medzi stranami sporný. Spornou zostala výška amortizácie za jeden kilometer jazdy a premlčanie časti uplatneného nároku.

21. Okresný súd pri posúdení uplatnenej sumy za amortizáciu vychádzal z nemožnosti aplikácie zák. č. 283/2002 Z. z. s tým, že účelom tohto zákona je úprava iných vzťahov než sú predmetom konania a pri určení výšky amortizácie postupoval vlastnou úvahou. Nesprávnosť týchto záverov okresného súdu namietala pôvodná žalobkyňa v podanom odvolaní. Odvolací súd považuje za dôvodnú odvolaciu námietku pôvodnej žalobkyne, ktorá sa domáhala použitia analógie v súvislosti s vyčíslením amortizácie vozidla a aplikácie zák. č. 283/2002 Z. z. a opatrenia MPSVR č. 632/2008.

22. Zákon o cestovných náhradách upravuje poskytovanie náhrad za používanie cestných motorových vozidiel v pracovno-právnych a obdobných vzťahoch ako to vyplýva z ust. § 1, ale aj v iných vzťahoch.

23. V zmysle ust. § 1 ods. 1 zák. č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách (v znení do 28.02.2015, ďalej „Zákon o cestovných náhradách“) tento zákon upravuje poskytovanie cestovných náhrad. Tento zákon upravuje poskytovanie náhrad výdavkov a iných plnení (ďalej len "náhrada") pri pracovných cestách, pri dočasnom pridelení na výkon práce k inej právnickej osobe alebo fyzickej osobe (ďalej len "dočasné pridelenie"), pri vyslaní do členského štátu Európskej únie (ďalej len "vyslanie do štátu Európskej únie"), pri vzniku pracovného pomeru, štátnozamestnaneckého pomeru alebo obdobného pracovného vzťahu (ďalej len "vznik pracovného pomeru"), pri výkone práce v zahraničí a pri ceste v súvislosti s mimoriadnym výkonom práce mimo rozvrhu pracovných zmien do miesta pravidelného pracoviska a späť

- a) zamestnancom v pracovnom pomere alebo v štátnozamestnaneckom pomere, ak osobitný predpis neustanovuje inak, 1)
- b) členom družstiev, ak podľa stanov podmienkou členstva je aj pracovný vzťah,
- c) fyzickým osobám činným na základe dohôd o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru, ak je to v dohode o práci vykonávanej mimo pracovného pomeru dohodnuté,
- d) osobám, o ktorých to ustanovuje tento zákon.

24. Podľa ust. § 1 ods. 2 Zákona o cestovných náhradách tento zákon upravuje aj poskytovanie náhrad osobám,

- a) o ktorých to ustanovuje osobitný predpis,
- b) ktoré sú vymenované alebo zvolené do orgánov právnickej osoby a nie sú k právnickej osobe v pracovnoprávnom vzťahu, ak im nie sú poskytované náhrady podľa písmena a),
- c) ktoré plnia pre právnickú osobu alebo fyzickú osobu úlohy a nie sú k právnickej osobe alebo fyzickej osobe v pracovnoprávnom vzťahu, ani v inom právnom vzťahu, 1a) ak je to dohodnuté.

25. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že Zákon o cestovných náhradách upravuje poskytovanie náhrad aj osobám, o ktorých to ustanovuje osobitný predpis. Predpokladá (a nevylučuje) teda použitie aj v iných, než pracovno-právnych či obdobných vzťahoch v zmysle § 1 ods. 1. Vzhľadom na skutočnosť, že ustanovenia Občianskeho zákonníka o nároku na náhradu škody bližšie nevymedzujú spôsob určenia cestovných nákladov z hľadiska vymedzenia ich rozsahu, je podľa odvolacieho súdu namieste analogické použitie Zákona o cestovných náhradách.

26. Podľa § 7 ods. 1 Zákona o cestovných náhradách ak sa zamestnanec písomne dohodne so zamestnávateľom, že pri pracovnej ceste použije cestné motorové vozidlo okrem cestného motorového vozidla poskytnutého zamestnávateľom, patrí mu základná náhrada za každý 1 km jazdy (ďalej len

"základná náhrada") a náhrada za spotrebované pohonné látky; ak zamestnanec použije cestné motorové vozidlo na žiadosť zamestnávateľa, odsek 10 sa nepoužije.

27. Podľa § 7 ods. 2 Zákona o cestovných náhradách sumu základnej náhrady pre jednotopové vozidlá a trojkolky a pre osobné cestné motorové vozidlá podľa odseku 1 ustanoví opatrenie, ktoré vydá ministerstvo; opatrenie sa vyhlási uverejnením jeho úplného znenia. 6) Pri použití prívěsu k osobnému cestnému motorovému vozidlu sa základná náhrada zvýši o 15%.

28. Podľa opatrenia MPSVR č. 632/2008 Z. z. suma základnej náhrady za každý 1 km jazdy pre

a) jednotopové vozidlá a trojkolky je 0,050 eura,

b) osobné cestné motorové vozidlá je 0,183 eura.

29. Vychádzajúc z citovaného ustanovenia § 7 ods. 1, 2 Zákona o cestovných náhradách, náhrada za používanie cestných motorových vozidiel pozostáva nielen z náhrady za spotrebované pohonné hmoty, ale aj zo základnej náhrady za každý jeden kilometer jazdy (amortizácie). Táto náhrada predstavuje za jeden kilometer jazdy osobným motorovým vozidlom sumu 0,183 Eur. V prejednanom spore tak amortizácia osobného motorového vozidla pôvodnej žalobkyne za najazdených 11.104 km predstavuje sumu 2.032,032 eur (po zaokrúhlení 2.032,- eur), na zaplatenie ktorej mala voči žalovanému nárok titulom náhrady škody, ktorá jej bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného u žalovaného.

30. Odvolací súd po ustálení dôvodnosti uvedeného nároku v žiadanej výške 2.032,-eur sa následne zaoberal posúdením námietky premlčania vznesenej žalovaným v konaní pred súdom prvej inštancie.

31. Podľa § 15 ods. 2 zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťiteľovi platí rovnaká úprava ako na premlčanie nároku proti osobe, ktorá škodu spôsobila.

32. Podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá.

33. Podľa § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za 3 roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za 10 rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

34. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe, v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až § 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

35. Pri premlčaní práva na náhradu škody sa je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to kratšia subjektívna (§ 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a dlhšia objektívna (§ 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Ich začiatok je upravený odlišne. Tieto dve premlčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia sa nezávisle od seba. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a na začatie jej plynutia vždy treba rešpektovať subjektívnu stránku poškodeného, týkajúcu sa jeho vedomosti o škode ako o určitej majetkovej ujme určitého druhu a rozsahu, ktorú možno objektívne vyčíslieť v peniazoch do takej miery, aby poškodený mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť na súde. Okamih vzniku škody, resp. vedomosť poškodeného o tejto škode, sa pritom nemusí zhodovať s okamihom škodnej udalosti, či s protiprávnym konaním. Ďalej je potrebné prihliadať na vedomosť poškodeného o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá, teda o zodpovednostnom subjekte. Za škodu bude obvykle zodpovedať priamo škodca, ktorý ju spôsobil. Objektívna premlčacia doba začína plynúť od udalosti, z ktorej škoda vznikla, t. j. od škodnej udalosti. Pokiaľ ide o právo na náhradu škody spôsobenej na zdraví, platí len subjektívna premlčacia doba. Nároky na náhradu škôd vznikajúcich a narastajúcich pokračujúcim porušovaním tej istej právnej povinnosti, nemožno z hľadiska premlčania považovať za jediný nedeliteľný nárok na náhradu škody, ktorý by vznikol najskôr po

skončení porušovania právnej povinnosti alebo po zavŕšení celkovej škody, ale za samostatné nároky, na uplatnenie ktorých začína plynúť premlčacia doba, len čo sa poškodený o vzniknutých škodách dozvedel.

36. Pri škodách na zdraví ide o stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti, o stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti, nárok na bolesťné a sťaženie spoločenského uplatnenia, nárok na náklady spojené s liečením a nároky pozostalých.

37. Nárok pôvodnej žalobkyne na náhradu za amortizáciu použitého motorového vozidla za účelom prepravy k lekárovi a na rehabilitácie možno považovať za náklady spojené s liečením, teda nárok na náhradu škody na zdraví, v ktorom prípade platí len dvojročná subjektívna premlčacia doba, ktorá začína plynúť odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a kto za ňu zodpovedá. O tom, kto za škodu zodpovedá mala žalobkyňa vedomosť najneskôr vydaním rozsudku Okresného súdu Námestovo v trestnom konaní sp. zn. 6T/69/2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 23.07.2009 a na základe ktorého bol poistený žalovaný H. G. uznaný vinným z trestného činu ublíženia na zdraví žalobkyne. Pokiaľ išlo o rozsah vzniknutej škody, pôvodná žalobkyňa mala vedomosť o tom, že použila motorové vozidlo už v čase jeho použitia. Pôvodná žalobkyňa k návrhu na zmenu žaloby z 27.08.2012 pripojila rekapituláciu neuhradených pohľadávok poisťovňou KOOOPERATIVA (č.l. 193 až 195), v ktorej špecifikovala uplatnený nárok na náhradu za amortizáciu uvedením dátumu, kedy boli jednotlivé jazdy vykonané, kam, kde a v akej dĺžke.

38. Odvolací súd považoval túto námietku premlčania za vznesenú dôvodne a na túto v zmysle ust. § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka prihliadal. Právny zástupca žalobkyne tvrdil, že žalobkyňa si právo na náhradu škody uplatňovala voči žalovanému a keďže tento dobrovoľne neplnil, musela sa obrátiť so svojím nárokom na súd. Ustanovenie § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka hovorí o tom, že právo sa premlčí, ak sa „nevykonalo“ v dobe v tomto zákone ustanovenej. Vykonanie práva v zmysle tohto ustanovenia však nemožno vykladať tak, že ide o jeho uplatnenie voči dlžníkovi, ale v prípade, že dlžník dobrovoľne neplní svoju povinnosť, domáha sa veriteľ (v tomto prípade pôvodná žalobkyňa) tohto práva súdnou cestou. Žalobkyňa, aby zabránila premlčaniu svojho nároku a úspešnosti námietky premlčania, bola povinná uplatniť si svoje právo v tejto lehote na súde. Premlčacia doba je hmotno-právna, to znamená, že subjektívne občianske právo sa premlčuje a musí byť uplatnené na súde najneskôr v posledný deň uplynutia premlčacej lehoty. Žalobkyňa tvrdila, že nárok na náhradu za amortizáciu si uplatnila už v podanej žalobe, ktorá bola doručená okresnému súdu dňa 21.12.2010. V predmetnej žalobe však pôvodná žalobkyňa uviedla: „Podľa priložených dokladov z poisťovne KOOOPERATIVA zostávajú nedoriešené požiadavky na doplatok amortizácie auta - 0,183 eur/km podľa zákona o cestovných náhradách“. V tomto návrhu neuvádzala žiadne ďalšie okolnosti týkajúce sa uplatneného nároku, dokonca aj žalobný petit, ktorým uviedla, čoho sa v konaní domáha, pozostával zo sumy 11.550,08 eur s príslušenstvom, ktorá predstavovala súčet nárokov uplatnených žalobkyňou ako náhrada škody z titulu poškodenia veci (18,62 eur), náhrada za dopravu (61,63 eur), nemajetkovej ujmy (5.000,- eur), odvoz havarovaného vozidla (100,- eur), doplatok poškodeného osobného motorového vozidla (1.418,19 eur). Žalobkyňa prvýkrát až návrhom na zmenu žaloby zo dňa 27.08.2012, ktorý bol doručený okresnému súdu 30.08.2012 (č.l. 187 spisu), uviedla v konkrétnostiach nárok na náhradu škody týkajúci sa amortizácie použitého motorového vozidla za 10.336 najjazdených kilometrov, ktoré následne špecifikovala v rekapitulácii neuhradených pohľadávok poisťovňou KOOOPERATIVA (č.l. 193 až 195 spisu). Pokiaľ si pôvodná žalobkyňa uplatnila nárok na náhradu za amortizáciu motorového vozidla za jazdy, ktoré boli vykonané do 29.10.2010 návrhom na zmenu žaloby, ktorý bol doručený okresnému súdu 30.08.2012, nárok na túto náhradu si uplatnila po uplynutí subjektívnej premlčacej doby v zmysle § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka a pokiaľ žalovaný vzniesol námietku premlčania týkajúcu sa tohto nároku, odvolací súd na túto v zmysle § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka prihliadal. Z predloženej rekapitulácie neuhradených výdavkov poisťovňou KOOOPERATIVA vyplýva, že je premlčaný nárok pôvodnej žalobkyne na náhradu za odjazdených 5.356 km, a to za obdobie od č. dokladu 1 uvedeného v tejto rekapitulácii po č. dokladu 9, išlo o najjazdené kilometre do 10.08.2010.

39. Potom pri uplatnenom nároku na náhradu za amortizáciu odjazdených 11.104 km odpočítal odvolací súd nárok, ktorý nebolo možné priznať z dôvodu námietky premlčania, a to v rozsahu 5.356 km. Pôvodná žalobkyňa tak mala nárok na náhradu za amortizáciu v časti nepremlčaného nároku za 5.748 km jazdy. Za tieto najjazdené kilometre jej prináležala amortizácia v rozsahu 1.051,884 eur (5.748 km x 0,183 eur). Z tejto sumy jej bolo zo strany okresného súdu priznaných 633,11 eur, preto jej zostával ešte nárok na sumu 418,77 eur (1.051,884 mínus 633,11).

40. Na základe uvedených skutočností odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku II. v časti o zamietnutí žaloby o zaplatenie 418,70 eur titulom amortizácie zmenil tak, že určil, že do dedičstva po poručiiteľke G. D., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom R., U. V. XXX/XX, zomrelej XX.XX.XXXX patrí pohľadávka poručiiteľky voči žalovanému v tejto výške. V časti o zaplatenie sumy 980,15 eur titulom amortizácie rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Vo zvyšnej časti zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý. V tejto súvislosti je nutné uviesť, že odvolací súd je pri preskúmaní rozsudku okresného súdu viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania. Z obsahu odvolania pôvodnej žalobkyne zo dňa 24.05.2016 (č.l. 450) vyplývalo, že napadla rozsudok okresného súdu výlučne v zamietajúcej časti istiny, ktorá jej nebola priznaná titulom amortizácie. Pokiaľ následne právny zástupca žalobcov doplnil na základe výzvy odvolacieho súdu predmetné odvolanie podaním zo dňa 26.01.2022 (č.l. 536 spisu) a žiadal, aby okrem amortizácie bol žalobcom priznaný aj nárok za pohonné hmoty v rozsahu 49,03 eur a nárok na úroky z omeškania, išlo o rozšírenie rozsahu podaného odvolania, ktoré však v zmysle § 364 Civilného sporového poriadku mohol odvolateľ urobiť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Uvedené rozšírenie bolo vykonané až doplnením odvolania po uplynutí odvolacej lehoty, na ktoré odvolací súd nemohol prihliadať. Odvolací súd preto rozsudok okresného súdu v časti, ktorým bol zamietnutý nárok pôvodnej žalobkyne na zaplatenie pohonných hmôt v sume 49,03 eur a v rozsahu úrokov z omeškania na základe podaného odvolania nepreskúmaval.

41. O trovách celého konania, vzhľadom k tomu, že došlo v časti k zmene napadnutého rozsudku okresného súdu, rozhodoval odvolací súd podľa § 396 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku v spojení s § 255 ods. 1 CSP, vychádzajúc z pomeru úspechu strán v spore. Odvolací súd vychádzal zo sumy uplatnenej pôvodnou žalobkyňou v zmysle jej poslednej zmeny zo dňa 27.08.2013 (č.l. 243 spisu). Pôvodná žalobkyňa si uplatňovala celkovo sumu 15.697,07 eur. V časti o zaplatenie 50,- eur bolo konanie zastavané, v časti o zaplatenie 860,33 eur bolo žalobe vyhovené v poradí prvým rozsudkom vydaným v súdnej veci, v časti 5.694,74 eur bolo žalobe vyhovené v poradí druhým rozsudkom vydaným v súdnej veci a v časti 418,77 eur boli žalobcovia úspešní na základe zmeňujúceho rozsudku krajského súdu. V časti, v ktorej bolo konanie zastavané, považoval odvolací súd za neúspešnú pôvodnú žalobkyňu, nakoľko z procesného hľadiska zavinila späťvzatím žaloby, že súd konanie v tejto časti zastavil. Potom pri určení rozsahu úspechu ako podielu medzi sumou, ktorá celkovo bola žalobcom, vrátane pôvodnej žalobkyne, priznaná a sume, ktorá bola uplatnená, úspech žalobcov predstavoval 44,43 % (6.973,84 : 15.697,07). Vo väčšom rozsahu tak bol úspešný žalovaný, a to v rozsahu 55,57 % (100% - 44,43 %) a jeho čistý úspech predstavoval 11,14 % (55,57% - 44,43 %), v ktorom rozsahu priznal odvolací súd žalovanému voči žalobcom nárok na náhradu trov celého konania.

42. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3
(za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).